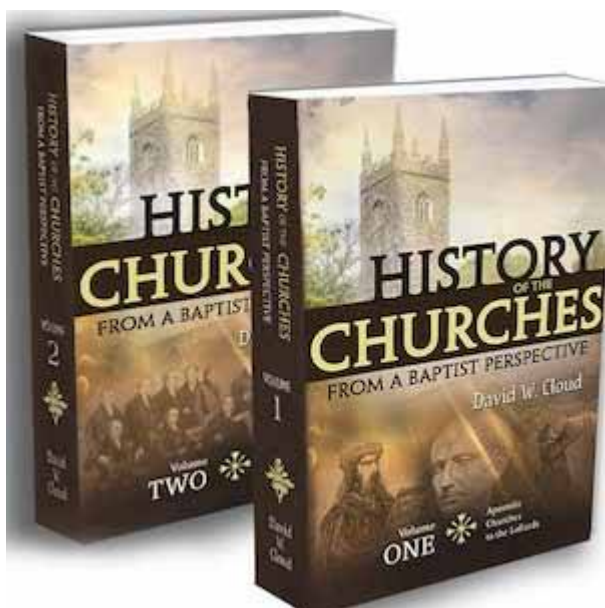

Pausen veroordeelden de Bijbelgenootschappen

Uittreksel https://www.wayoflife.org/publications/books/history_of_the_churches.php, verschenen in https://www.wayoflife.org/reports/popes_condemned_the_bible_societies.php, 28-11-2023

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Bijbelgenootschappen vermenigvuldigden zich in de 19de eeuw en verspreidden bijbels over de hele wereld. De British & Foreign Bible Society was de eerste in 1804. Dit werd gevolgd door de oprichting van Bijbelgenootschappen in Amerika (het Philadelphia Bible Society van 1808), Schotland (1809), Rusland (1813), IJsland (1815), Noorwegen (1816), Australië (1817), Griekenland (1819), Colombia (1825), Zuid-Afrika (1831), Nieuw-Zeeland (1846) en de Filipijnen (1900).

De meeste bijbels werden “zonder aantekening of commentaar” uitgegeven. Ze werden gratis of voor een kleine prijs uitgedeeld. Maar in plaats van zich hierover te verheugen, werden

de pausen boos en veroordeelden ze de Bijbelgenootschappen.

a. In 1816 veroordeelde paus Pius VIII het Bijbelgenootschap van Polen. Hij noemde de verspreiding van de bijbel “een zeer listig middel, waardoor zelfs de fundamente van religie worden ondermijnd”. Hij noemde het “een bezoedeling van het geloof, bij uitstek gevaarlijk voor zielen”. Hij zei dat de verspreiding van bijbels “meer kwaad dan voordeel oplevert”. Hij plaatste alle bijbels die door de “ketterse” Bijbelgenootschappen werden gedrukt op de *Index van Verboden Boeken*¹.

b. In 1824 veroordeelde paus Leo XII de verspreiding van de bijbel. Hij zei tegen de bisschoppen van Ierland: “Ik ben ervan overtuigd dat als de Heilige Schrift overal zonder onderscheid wordt gepubliceerd, er meer kwaad dan voordeel uit zal voortkomen” (R.P. Blakeney, *Popery in Its Social Aspects*, p. 136).

c. In 1836 en 1844 veroordeelde paus Gregorius XVI de verspreiding van bijbels. Hij prees het verbod van het **Concilie van Trente**² “op het publiceren, verspreiden, lezen en bezitten van boeken van de Heilige Schrift die in de gewone taal zijn vertaald” (J.A. Wylie, *The Papacy*, p. 182).

d. In 1846 veroordeelde paus Pius IX de Bijbelgenootschappen als dat zij de voetsporen volgen van “oude ketteren”. Hij eindigde zijn encycliciek met het prijzen van Maria als “onze

¹ Zie https://nl.wikipedia.org/wiki/Index_librorum_prohibitorum. “De ‘Index librorum prohibitorum’ (*lijst van verboden boeken*) of kortweg ‘de Index’ was van 1559 tot 1966 een door de paus vastgestelde lijst van boeken die katholieken niet mochten lezen omdat ze door de Rooms-Katholieke Kerk verwerpelijk werden geacht”.

² Concilie van Trente: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/trente.pdf>

middelares, voorspraak, onze vastste hoop, de bron van ons vertrouwen, en wier bescherming het krachtigst en doeltreffendst is bij God”.

e. In 1870 vereiste een pauselijke wet dat exemplaren van de Bijbel die in het bezit waren van bezoekers van Vaticaanstad, in beslag moesten worden genomen (Philip Schaff, *History of the Christian Church*, VI, p. 727).

f. In 1887 plaatste paus Leo XIII de Franse bijbel van Henri Lasserre op de index van verboden boeken (Alexander Robertson, *The Papal Conquest*, 1909, p. 161).

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm